

A woman with long dark hair, wearing a dark, patterned dress, is lying face down on a window ledge. She is looking out of the window at a dense forest of tall trees. The scene is dimly lit, with a yellowish-green tint. The title 'NIEKEDY KLAMEM' is written in large, bold, yellow, brush-stroke style letters across the top of the image.

NIEKEDY KLAMEM

ALICE FEENEYOVÁ

AKTUELL

Alice Feeneyová
Niekedy klamem

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami, je celkom náhodná.

Alice Feeneyová: Niekedy klamem

Z anglického originálu *Sometimes I Lie*, ktorý vydalo vydavateľstvo HQ, an imprint of HarperCollinsPublishers Ltd., London, United Kingdom.

Copyright © 2017 by Alice Feeney

All rights reserved.
Všetky práva vyhradené.

Translation © Marína Gálisová 2021

Cover photo © Shutterstock

Redakčne upravila: Tatiana Búbelová
Sadzba a zalomenie: Samuel Ryba

Tlač: FINIDR, s. r. o. , Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s. r. o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2021

ISBN 978-80-89873-13-5

NIEKEDY KLAMEM

ALICE FEENEYOVÁ

AKTUELL

Venujem svojmu Danielovi. A ešte jej.

Volám sa Amber Reynoldsová.
Mali by ste o mne vedieť tri veci:

1. Som v kóme.
2. Manžel ma už nemiluje.
3. Niekedy klamem.

Teraz

Druhý sviatok vianočný, december 2016

Vždy som mala rada voľný pád medzi spánkom a bdelosťou. Tie vzácne sekundy napoly pri vedomí tesne predtým, ako otvoríte oči, keď sa pristihnete pri viere, že vaše sny by mohli byť vašou realitou. Okamih intenzívnej rozkoše alebo bolesti predtým, ako sa vaše zmysly reštartujú a oznámia vám, kto ste, kde ste a čím ste. Len o sekundu dlhšie si vychutnávam vlastnou vôľou navodenú ilúziu, že by som mohla byť hocikým, že by som mohla byť hocikde, že by som mohla byť milovaná.

Za viečkami vycítim svetlo a myslou zablúdím k platinovej obrúčke na svojom prste. Akoby ťažela a ťahala ma nadol. Prikrývka na mojom tele vonia cudzo a ja zvažujem, či nie som v hoteli. Vyprchá mi z hlavy aj posledná spomienka na to, čo sa mi snívalo. Pokúšam sa ju ešte zadržať, tak veľmi chcem byť niekým, kto nie som, a zostať kdesi, kde nie som, ale nemôžem. Som len sama sebou a som tu, na mieste, kde nechcem byť. Bolia ma končatiny a som taká vyčerpaná, že sa mi nechce ani oči otvoriť – až kým si nespomeniem, že ich otvoriť nemôžem.

Panika mnou prenikla ako nával ľadového vzduchu. Nespomínam si, kde som, ani ako som sa sem dostala, no viem, kto som: *Volám sa Amber Reynoldsová, mám tridsaťpäť rokov, som vydatá za Paula.* Omieľam si v mysli tieto tri fakty, pevne sa ich držím, ako keby ma mohli zachrániť, ale pritom si uvedomujem, že istá časť príbehu sa stratila, zopár posledných strán akoby ktosi vytrhol. Keď sa mi podarí poskladať úlomky spomienok, pochovám ich, až sa vo mne stíšia a konečne môžem premýšľať, cítiť, akosi sa

v tom celom zorientovať. Jeden záblesk sa však odmieta poddať, prebíja sa na povrch, no tomu sa mi nechce veriť.

Do vedomia sa mi vkradne zvuk akéhosi prístroja, odplaší posledné zvyšky nádeje a zanechá len nevítané poznanie, že som v nemocnici. Od sterilného zápachu ma napne na vracanie. Neznášam nemocnice. Sú domovom smrti a márneho spytovania svedomia, nikdy by som sem neprišla len tak na návštevu, nieto ešte na pobyt.

Pred časom tu boli ľudia, cudzí ľudia, teraz si na to spomínam. Vyslovili čosi, čo som nechcela počuť. Spomínam si na veľký rozruch, zvýšené hlasy a strach, nielen môj. Pokúšam sa odhaliť aj viac, no hlava mi vypovedá poslušnosť. Stalo sa niečo veľmi zlé, ale neviem čo ani kedy.

Prečo tu nie je?

Položiť otázku môže byť nebezpečné, keď vopred poznáte odpoveď.

Nemiluje ma.

Odložím tú myšlienku nabok.

Počujem, ako sa otvárajú dvere. Kroky, potom sa znovu rozhostí ticho, ale už je narušené, už nie je čisté. Cítim starý cigaretový dym, z pravej strany ku mne dolieha škrabot pera. Vľavo odo mňa ktosi zakašle a uvedomím si, že sú tu dvaja. Cudzí ľudia v tme. Je mi chladnejšie ako predtým a pripadám si hrozne maličká. Ešte nikdy som nepocítila takú hrôzu.

Kiež by už ktosi čosi povedal!

„Kto je to?“ spýta sa ženský hlas.

„Netuším. Chúďa, tá teda vyzerá,“ odvetí druhá žena.

Radšej mohli mlčať.

Volám sa Amber Reynoldsová! Som rozhlasová moderátorka! Ako to, že neviete, kto som?

Kričím tie vety dookola, ale ony si ma nevšímajú, lebo navonok mlčím. Navonok som nikto a nemám žiadne meno.

Chcem sa uvidieť tak, ako ma vidia ony. Chcem si sadnúť, vystrieť ruku a dotknúť sa ich. Zase niečo cítiť. Hocičo. Hocikoho. Mám na jazyku tisíc otázok. Potrebujem poznať odpovede. Znovu vyslovili to slovo, to, ktoré nechcem počuť.

Ženy odídu, zavrú za sebou dvere, ale ono tu zostane, takže s ním zostanem osamote a viac ho už nedokážem ignorovať. Nemôžem otvoriť oči. Nevládzem sa pohnúť. Ani prehovoriť. To slovo prebuble na hladinu, pri náraze na ňu praskne a ja viem, že je to pravda...

Kóma.

Vtedy

O týždeň skôr – pondelok 19. decembra 2016

V tme skorého rána zídem na prízemie po špičkách, aby som ho nezobudila. Všetko je tam, kde má byť, a predsa som si istá, že čosi chýba. Natiahnem si hrubý zimný kabát a prejdem do kuchyne a mám v pláne dodržať zvyčajný postup. Začnem zadnými dverami. Opakovane pohybujem kľučkou, až kým sa naisto nepresvedčím, že je zamknuté:

Hore, dolu. Hore, dolu. Hore, dolu.

Potom sa postavím pred veľký sporák a ohnem ruky v lakťoch, akoby som sa chystala dirigovať impozantný orchester plynových horákov. Prstami vytvorím známy tvar, ukazovák a prostredník nájdu na každej ruke palec a dotknú sa ho. Ticho si šepkám a očami prebehnem všetky gombíky a ciferníky, či sú vypnuté. Trikrát sa obrátim okolo vlastnej osi, nechty o seba zacvakajú – je to morzeovka, ktorej rozumiem len ja. Keď sa presvedčím, že je všetko v poriadku, chystám sa vyjsť z kuchyne, no ešte nakrátko postojím vo dverách a porozmýšlam, či je dnes ten deň, keď sa budem musieť vrátiť a začať celý postup odznova. Nie je.

Zakrádam sa po vŕzgajúcej dlážke k chodbe, zdvihnem kabelku a skontrolujem jej obsah. Mobil. Peňaženka. Kľúče. Zavriem ju, otvorím, znovu to skontrolujem. Mobil. Peňaženka. Kľúče. Cestou k predným dverám to zopakujem tretíkrát. Na chvíľu zastanem a v úľaku si všimnem ženu, čo na mňa hľadí zo zrkadla. Jej tvár mohla byť kedysi pekná, no teraz ju už sotva spoznávam. Zmiešaná paleta svetlej a tmavej. Dlhé čierne mihalnice rámujú veľké zelené oči. Pod nimi sa usadili smutné tiene, nad nimi

sa klenie husté hnedé obočie. Pokožku mám bledú, akoby som mala na lícných kostiach napnuté plátno. Vlasy tmavohnedé, až takmer čierne, pričom ich lenivé rovné pramene mi padajú na plecيا, lebo im nič lepšie nenapadlo. Drsne si ich prehrabnem prstami, potom stiahnem do chvosta a zopnem gumičkou, ktorú nosím na zápästí. Pery sa mi pootvorila, akoby som chcela niečo povedať, no z úst mi vyjde len vzduch. Hľadá na mňa tvár, ktorá sa hodí naozaj len do rozhlasu.

Uvedomím si, koľko je hodín, a pripomeniem, že vlak na mňa nepočká. Nerozlúčila som sa, ale asi je to jedno. Zhasnem svetlo a vyjdem z domu, trikrát skontrolujem, či sú predné dvere zamknuté, a potom vykročím po záhradnom chodníku, na ktorý dopadá mesačný svit.

Je veľmi zavčasu, no aj tak meškám. Madeline už bude v kancelárii, noviny prečítané a všetky dobré príbehy z nich budú vyucucnuté. Produkčné už prehľadali papierové mŕtvolky, dokonca skôr než na ne začala štekať a prinútila ich, aby jej do dnešného ranného vysielania zohnali najlepšie rozhovory. Taxíky už budú na ceste, aby vyzdvihli a vypluli prehnane rozrušených a nedostatočne pripravených hostí. Každé ráno chystáme pre poslucháčov celkom iné témy, a predsa sa z toho stala úplná rutina. Uplynulo šesť mesiacov, odkedy som nastúpila do tímu *Rannej kávy*, a veci vôbec nejdú podľa plánu. Mnohí by si mysleli, že som si našla vysnívanú prácu, ale k snom patria aj nočné mory.

Krátko sa zastavím vo foyeri a kúpim kávu sebe aj kolegyni, potom vyjdem po kamennom schodisku na piate poschodie. Nemám rada výťahy. Skôr ako vojdem do kancelárie, nasadím si úsmev s vedomím, že toto mi ide najlepšie: podľa potreby sa prispôbim ľuďom okolo seba. Viem byť „kamarátka Amber“ alebo „manželka Amber“, teraz však prišiel čas na „Amber z *Rannej kávy*“. Zvládnem všetky úlohy, do ktorých ma život obsadí, dokonale poznám všetky repliky – už dlho to celé skúšam.

Slnko ešte poriadne nevyšlo, no ako sa dalo čakať, náš malý, z väčšej časti ženský tím sa už zišiel na pracovisku. Tri mladistvé produkčné poháňané kofeínom a ambíciami sa hrbia za pracovnými stolmi. Obklopené hromadami kníh, starých scenárov

a prázdnych hrnčekov ťukajú do klávesníc, akoby od toho záviseli životy ich mačiek. V opačnom rohu vidím žiaru Madelininej lampy v jej kancelárii. Sadnem si za stôl a zapnem počítač, opätujem ostatným srdečné úsmevy a pozdravy. Ľudia nie sú zrkadlá, nevidia vás tak, ako sa vidíte sami.

Madeline už tento rok vystriedala tri asistentky. Žiadna pri nej dlho nevydrží, každú po čase vyhodí. Ja nepotrebujem vlastnú kanceláriu ani asistentku, páči sa mi sedieť s ostatnými. Miesto vedľa mňa je prázdne. Pre Jo je netypické, že sa ešte neobjavila, a zmocní sa ma obava, či sa náhodou niečo nestalo. Pozriem na druhú kávu, ktorá začína chladnúť, a presvedčím samu seba, aby som ju odniesla Madeline do jej kancelárie. Dalo by sa to nazvať olivovou ratolesťou.

Zastanem v otvorených dverách ako upír, ktorý musí čakať, kým ho pozvú dnu. Jej kancelária je smiešne malá, je to doslova prerobený kumbál, lebo milostpani odmietla sedieť s ostatnými členmi tímu. Na každom štvorcovom centimetri falošných stien visia zarámované Madelinine fotografie s celebritami. Za stolom sa tiesni malá polička, kde vystavuje svoje ocenenia. Madeline vôbec nezdvihne hlavu. Všimnem si škaredé krátke vlasy, pod čiernymi ostňami sa už ohlasujú sivé odrasty. Jej tlsté podbradky spočívajú jeden na druhom a zvyšok tukom obaleného tela sa našťastie skrýva pod voľným čiernym odevom. Stolová lampa svieti na klávesnicu, nad ktorou sa vznášajú Madelinine prsty ozdobené prsteňmi. Viem, že ma vidí.

„Povedala som si, že možno nepohrdneš trochou kávy,“ vyhrknem a pocítim sklamanie z prostoty slov, ktoré som tak dlho hľadala.

„Polož to na stôl,“ odvetí a ani len neodlepí pohľad od obrazovky.
Nemáš za čo.

V kúte chrapčí malý ohrievač, po nohách mi vylezie teplo zápachajúce spáleninou a udrží ma na mieste. Pristihnem sa pri tom, ako uprene hľadím na materské znamienko na jej líci. Oči ma sem-tam zradia: sústredím sa na nedokonalosti človeka a na okamih zabudnem, že ľudia vidia, ako sa dívam na to, čo by sami najradšej skryli.

„Aký si mala víkend?“ spýtam sa jej.

„Ešte sa nevládzem rozprávať s ľuďmi,“ vyhlási. Nechám ju tak.

Za svojim stolom si prezriem poštu, ktorá sa nahromadila od piatka: dva romány, už na pohľad otrasné, ktoré nikdy neprečítam, nejaké listy od fanúšikov a pozvánka na dobročinný večierok. Tá mi hneď padne do oka. Popíjam kávu a zasnívam sa, čo by som si obliekla a koho by som vzala so sebou, keby som tam šla. Naozaj by som sa mala viac venovať dobročinnosti, ale nikdy si na to nenájdem čas. Madeline je hovorkyňa a celebritná tvár nadácie *Dieťa v kríze*, a je aj hlasom *Rannej kávy*. Jej blízky vzťah s najväčšou detskou charitatívnou organizáciou mi vždy pripadal zvláštny, keďže deti z duše neznáša a sama nijaké nemá. Dokonca sa ani nikdy nevydala. Je v živote celkom sama, ale nikdy nie je opustená.

Keď vytriedim poštu, prečítam si poznámky k dnešnému vysielaniu – vždy sa zide trochu sa pred prenosom pripraviť. Nemôžem nájsť červené pero, a tak zamierim ku skrinu s kancelárskymi potrebami.

Nedávno nám doplnili zásoby.

Obzriem sa cez plece a potom sa pohľadom vrátim k úhľadne naplneným policiam. Zoberiem si za hrst lepiacich papierikov na odkazy, potom zhrabnem aj zopár červených pier a strčím si ich do vreciek. Beriem si ich, až kým sa minú a škatuľka zostane prázdna. Ostatné farby tam nechám. Keď sa vraciam k svojmu stolu, nikto nezdvihne hlavu a kolegyne nevidia, ako všetko vysypem do zásuvky a zamknem ju.

Práve keď sa už začínam obávať, že moja jediná tunajšia kamarátka dnes nepríde, do miestnosti vojde Jo a usmeje sa na mňa. Je oblečená tak ako vždy, v modrých džínsoch a bielom tope, ako keby sa nedokázala vymaniť z deväťdesiatych rokov. Čižmy, o ktorých tvrdí, že ich neznáša, má na päťach zodraté a blond vlasy jej zvlhli od dažďa. Sadne si za stôl vedľa mňa, oproti ostatným produkčným.

„Prepáč, že meškám,“ zašepká. Nikto okrem mňa si to nevšimol.

Posledný dorazí Matthew, režisér programu. Nie je to nič nezvyčajné. Má na sebe také priliehavé bavlnené kaki nohavice, až sa mu napínajú v stehoch, nosí ich nízko, aby sa mu do nich akotak zmestili mohutné boky. Na jeho dlhé nohy sú trochu prikrátke

a trčia mu spod nich farebné ponožky v hnedých lesklých topánkach. Bez pozdravu zamieri priamo k svojmu upratanému stolu pri okne. Môjmu chápaniu načisto uniká, prečo ženský tím, ktorý pripravuje reláciu pre deti, musí manažovať muž. Lenže Matthew to riskol a dal mi šancu, keď moja predchodkyňa náhle odišla, takže by som mu skôr mala byť vďačná.

„Matthew, mohol by si zaskočiť do mojej kancelárie, keď si už konečne tu?“ zavolá Madeline cez celú miestnosť.

„A to si určite myslel, že dnešné ráno už nemôže byť horšie,“ zašepká Jo. „Platí ešte, že po práci si pôjdeme niekam sadnúť?“

Prikývnem a odľahne mi, že sa zase nevytratí hneď po vysielaní.

Pozeráme sa, ako Matthew berie poznámky a náhli sa do Madelininej kancelárie, okázalý kabát mu na bokoch nadskakuje, ako keby chcel vzlietnuť. O chvíľu odtiaľ vybehne celý červený a rozčúlený.

„Mali by sme ísť do štúdia,“ povie Jo a preruší moje myšlienky. Je to dobrý nápad, o desať minút vysielame.

„Pozriem sa, či je jej veličenstvo pripravené,“ odvetím a poteší ma, že Jo sa konečne usmiala. Zachytím Matthewov pohľad – zdvihne smerom ku mne úhľadné obočie. Nemala som to povedať tak nahlas.

Hodiny odratávajú čas a všetci sa presunú na svoje miesta. S Madeline prejdeme do štúdia a zaujmeme dôverne známe pozície na tmavom stredovom pódiu. Z bezpečia galérie je na nás cez obrovské okno výhľad ako na dve veľmi odlišné zvieratá, ktoré omylom umiestnili do tej istej ohrady v zoo. Jo a ostatné produkčné sedia na galérii. Je vysvietená a hlučná, s miliónom rôznofarebných gombíkov, ktoré vyzerajú náramne zložito vzhľadom na to, čo v skutočnosti robíme – zhovárame sa s ľuďmi a tvárime sa, že nás to baví. Naopak, štúdio je matne osvetlené a nepríjemne tiché. Je tam len stôl, niekoľko stoličiek a dva mikrofóny. S Madeline sa usadíme v šere, mlčky sa sústreďujeme a čakáme, kedy sa rozsvieti červená a odštartuje prvú sekvenciu.

„Dobré ráno, vítame vás pri počúvaní pondelňajšieho vysielania *Rannej kávy*. Som Madeline Frostová. Dnes medzi nás zavíta autorka bestsellerov E. B. Knightová, ale ešte predtým sa porozprávame o rastúcom počte žien samoživiteliek. Popritom nám

môžete zatelefonovať vlastné postrehy k téme imaginárnych priateľov. Mali ste nejakého v detstve? Možno ho ešte stále máte...“

Dôverne známy tón jej hlasu vo vysielaní ma upokojí. Prepínam na automatiku a čakám, kým na mňa príde rad. Rozmýšľam, či sa už Paul prebudil. V poslednom čase nie je vo svojej koži: dlho do noci trčí vo svojej spisovateľskej chatke a chodíeva spať tesne predtým, ako vstanem, alebo nespí vôbec. Rád tej chatke hovorí zrub, no ja rada nazývam veci pravým menom.

Raz sme strávili večer s E. B. Knightovou, vtedy, keď Paulovi vyšiel prvý román. Bolo to pred piatimi rokmi, krátko po tom, ako sme sa zoznámili. Vtedy som ešte pracovala ako televízna reportérka. Miestne správy, nič mimoriadne. No keď sa človek vidí na obrazovke, na rozdiel od rádia ho to núti, aby sa o seba staral. Ešte som bola štíhla a vlastne som ani nevedela variť – pred Paulom som nemala pre koho a sama pre seba som si málokedy dala tú námahu. Okrem toho som mávala veľa roboty. Väčšinou som nakrúcala reportáže o výtlkoch alebo o krádeži olova z kostolných striech, ale jedného dňa zasiahla v môj prospech šťastná náhoda. Ochorela reportérka, čo mala na starosti šoubiznis, a poslali ma namiesto nej urobiť rozhovor s akýmsi vychyteným novým autorom. Ani som nečítala jeho knihy. Bola som po opici a šťvalo ma, že musím ťahať za iných, no len čo autor vkročil do miestnosti, všetko sa zmenilo.

Paulov vydavateľ prenajal na rozhovor apartmán v hoteli Ritz. Pôsobilo to tam ako na pódiu a ja som sa cítila ako herečka, čo sa nenaučila svoje repliky. Pamätám sa, že som si pripadala úplne mimo, ale keď si sadol oproti mne, uvedomila som si, že je ešte nervóznejší ako ja. Bol to jeho prvý televízny rozhovor a akosi sa mi podarilo dosiahnuť, že sa uvoľnil. Keď si potom odo mňa vypýtal navštívenku, nepripisovala som tomu nijaký význam, ale kameraman sa na spiatočnej ceste autom po celý čas vyžíval v komentároch, ako to medzi nami iskrilo. Keď mi v ten večer zatelefonoval, znervóznela som ako školáčka. Napokon sme sa zahovorili a bolo to také prirodzené, akoby sme sa poznali už dávno. Vyšlo z neho, že o týždeň ho pozvali na slávnostné odovzdávanie akejsi knižnej ceny a nemá s ním kto ísť. Vraj či by som nemala čas. A ja som mala. Sedeli sme za stolom s E. B. Knightovou a z večere

s legendou bolo zrazu prvé nezabudnuteľné rande. Knightová bola šarmantná, duchaplná a vtipná. Na stretnutie s ňou som sa teda tešila, odkedy som sa dozvedela, že ju pozvali do vysielania.

„Je mi potešením znovu vás stretnúť,“ poviem, keď ju produkčná privedie do štúdia.

„Aj ja vás rada vidím,“ odvetí a sadne si. Nebadať na nej ani náznak, že by ma spoznala – pravdaže, na mňa nie je ťažké zabudnúť.

Charakteristický biely krátky účes jej rámuje drobnú osemdesiatročnú tvár. Je bezchybná, dokonca aj vrásky má úhľadné. Na pohľad krotká stará dáma, ale neskutočne jej to páli. Líca má zvýraznené rúžom a jej múdre a ostražitité modré oči kmitajú po štúdiu, až kým si nenájdu svoj terč. Milo sa usmeje na Madeline, ako keby sa stretla s hrdinkou. Hostia to niekedy robievajú. Neoprekáza mi to. Nie veľmi.

Po vysielaní sa všetci odšuchceme do zasadačky na zhodnotenie. Sedíme, čakáme na Madeline, a keď sa konečne dostaví, v miestnosti zavládne ticho. Matthew začína rozoberať jednotlivé príspevky – čo fungovalo, čo nie. Madeline sa tvári nespokojne, mraští sa, kriví ústa, ako keby prehltla niečo kyslé. My ostatní sme ticho a ja znovu pošlem myšlienky na špacírku.

Žmurkaj, žmurkaj, hviezdíčka...

Madeline sa zamračí.

Kto si, kto si, maličká.

Pohoršene cmukne, prevráti oči.

Na oblohe stále žiariš.

Keď sa Madeline minie nevyslovená kritika, členovia tímu vstanú a začínajú odchádzať.

Ako krásny diamant starý.

„Amber, môžeš na slovíčko?“ spýta sa Matthew a preberie ma tým zo sna. Súdiac podľa jeho tónu nemám na výber. Zavrie dvere na zasadačke a ja si znovu sadnem a pokúšam sa vyčítať mu z tváre nejaké náznaky. Ako zvyčajne je nečitateľný, neprejaví žiadne emócie – nezistili by ste, ani keby mu nedávno zomrela matka. Vezme si keksík z misky pre hostí a naznačí, aby som urobila to isté. Pokrútim hlavou. Keď Matthew chce niečo poznamenať, vždy na to ide teatrálné. Pokúša sa na mňa usmievať, ale rýchlo ho to unaví a radšej zahryzne do keksíka. Zopár omrviniek sa mu usadí

na tenkých perách. Keď sa pokúša hľadať správne slová, striedavo ich otvára a zatvára ako akváriová ryбка.

„Mohol by som s tebou chvíľu nezáväzne konverzovať, spýtať sa ťa, ako sa máš, tváriť sa, že ma to zaujíma, alebo môžem prejsť rovno k veci,“ nadýchne sa. Od hrôzy mi zovrie žalúdok.

„Pokračuj,“ vyzvem ho, no želim si pravý opak.

„Ako ste na tom s Madeline?“ spýta sa a znovu zahryzne do keksíka.

„Tak ako vždy, neznáša ma,“ odvetím prirýchlo. Teraz si aj ja vyskúšam nasadiť falošný úsmev – visačku nezhodím, aby som ho mohla po použití vrátiť, keď mi nebude sedieť.

„Áno, neznáša ťa, a presne to je problém,“ poznamená Matthew. Nemalo by ma to prekvapiť, ale prekvapí. „Viem, že keď si nastúpila do tímu, vôbec ti to neuláhčovala, ale ani ona to nemala ľahké, keď si na teba musela zvykať. Zdá sa mi, že napätie medzi vami nepolavuje. Možno si myslíš, že ľudia to nevyčítia, ale myslíš sa. Pre reláciu aj pre zvyšok tímu je dôležité, aby medzi vami vládla dobrá atmosféra.“ Uprene na mňa hľadí, čaká na reakciu, ktorú mu neviem poskytnúť. „Myslíš, že by si vedela popracovať na svojom vzťahu k nej?“

„No, môžem to skúsiť...“

„Dobre. Až dnes som si uvedomil, aká je z tej situácie nešťastná. Tak trochu to postavila ako ultimátum.“ Zmlkne a odkašle si. „Chce, aby som ťa niekým nahradil.“

Čakám, že povie viac, ale márne. Jeho slová visia v priestore medzi nami a ja sa z nich pokúšam vysomáriť.

„Dávaš mi výpoveď?“

„Nie!“ ohradí sa, ale kým premýšľa, čo povie ďalej, jeho tvár mi poskytne inú informáciu. Ruky sa mu spoja pred hrudou dlaniami k sebe, dotýkajú sa však len končekmi prstov. Vyzerajú ako veža farby ľudskej pokožky, alebo ako pokus o vlašnú modlitbu. „Presnejšie, zatiaľ nie. Do Nového roku ti dám čas, aby si to zmenila. Mrzí ma, že to musím riešiť práve pred Vianocami, Amber.“ Oddelí od seba dlhé prekrížené nohy, ako keby si to vyžadovalo námahu, a jeho telo sa potom odo mňa odtiahne, nakoľko mu to len stolička dovoľuje. Čaká na moju reakciu a ústa sa mu pritom zmrašia, ako keby ochutnal niečo veľmi nepríjemné. Netuším, čo